Amb Stuani hi ha esperança

Doblet més que oportú del davanter, que torna a veure porteria dos mesos després de l'última vegada per salvar un punt d'or al camp del Mirandés i maquillar ni que sigui una mica les carències d'un equip que perdia per 3-1 al minut 82

Amb Cristhian Stuani la vida és més fàcil. L'ha gaudit el Girona durant tant de temps que ja s'havia acostumat als seus gols. Li deixava fer, al seu ritme. Era qüestió de posar-li pilotes, que l'uruguaià ja s'encarregava de fer la seva feina. Semblava haver-se esgotat aquest recurs. A l'absència del davanter se li havia sumat una ratxa d'infortuni terrible. Lluny de la millor versió del de Tala, l'equip s'estavellava i oferia els pitjors registres ofensius que se li recordaven. El parèntesi s'acabava ahir a Anduva. Stuani va tornar al rescat, com en els vells temps. Seus van ser els dos gols decisius que permetien sumar un punt d'or, evitant la tercera derrota consecutiva a la Lliga. Un 3-3 final que ajuda a sumar de nou, tot i que al mateix temps no amaga les múltiples carències dels de Francisco, massa vulnerables davant un Mirandés ràpid, directe, veloç i letal. Problemes que es van acumular durant un grapat de minuts, amb regals injustificables que semblaven conduir cap a la derrota segura, fins que el 7 va fer de les seves per obrir la porta de l'esperança.

Tot el que el Girona no ha fet en un grapat de partits d'aquesta temporada ho va fer ahir en una desena de minuts. Va haver-se de veure contra les cordes per revifar, treure l'orgull i avançar línies per intentar una remuntada que semblava impossible però que Stuani la va convertir en realitat. Ell va rubricar una mala sortida de Lizoain i el posterior cop de cap involuntari de Trigueros, que va enviar la pilota cap a la seva porteria. Era el 3-2 i al 82. Al 93, la bogeria, amb una centrada de Nahuel Bustos a l'àrea, un embolic, i el de Tala caçant l'esfèrica per posar-la al pal esquerre, impossible pel porter. La celebració, de rauxa i eufòria. Es treia la pressió de sobre l'atacant, cada jornada més qüestionat pel fluix rendiment ofensiu del col·lectiu i d'ell mateix en particular.

El partit fa pujada

Es va guanyar un punt i no pas se'n van perdre dos. Claríssim, veient com havia anat tot plegat. Perquè el Girona s'havia complicat la vida, i de quina manera, deixant fer a un Mirandés que té les idees ben clares i no especula. Res de rifar la pilota, de pensar en excès, de precipitar-se o desordenar-se. A Anduva hi ha un guió a seguir i tothom se'l coneix a la perfecció. Els jugadors de José Alberto López busquen la porteria contrària sense pensar-s'ho massa. Més velocitat i intenció des del primer minut, suficients ingredients per gaudir d'un bon avantatge aviat. Els regals no podien faltar a la cita i el Girona en va fer un parell que expliquen el 2-0.

A la fotografia del primer hi apareixia Ramon Terrats. El va triar Francisco per fer de pivot i donar més llibertat a Monchu i Gumbau, ahir els escollits en detriment d'homes com Cristóforo o fins i tot Samu Sáiz. El jove migcampista va perdre una pilota en zona compromesa i la va cedir cap a Djouahra, que va enfilar cap a porteria i després de fintar Santi Bueno va colar un fort xut lluny de l'abast de Juan Carlos. Sense capacitat de reacció, el que va grionyolar després va ser Bernardo. Simón Moreno va guanyar tothom per ganes i velocitat i va incrustar-se a l'àrea. El va caçar el central, matusser, amb una entrada a destemps que va costar cara. Penal, groga, i gol de Vivian.

Cop dur i els pocs arguments de reacció eren un xut des de casa de Terrats i una rematada de Franquesa. Era el lateral, qui tornava a Anduva, el més entonat fins el moment i el que va decidir posar-hi una mica d'emoció trencant la sequera que acumulava el Girona en atac. Superada la mitja hora, el 3 va collir una assistència de Sylla per posar l'esfèrica massa lluny per a Lizoain. Sensacions negatives, però l'esperança intacta.

Torna Juanpe

Amb tot encara per decidir, Francisco va fer entrar Bárcenas i Juanpe al quart d'hora de la segona meitat. El central no jugava des de finals de setembre i va asseure Bernardo, que feia poc s'havia jugat la segona groga amb una entrada fora de temps. Havia ofert arguments el Mirandés per eixamplar la distància amb un xut de Djouahra i una rematada fallida d'Iván Martín i va trobar el tercer gairebé sense voler. Al 69 una falta lateral es va defensar de la pitjor manera possible i la pilota va rebotar-li a la cama a Meseguer per acabar entrant a la porteria.

Aixecar-ho semblava una utopia. I més veient que en atac, la tònica era l'habitual. A Bárcenas se li havia fet de nit en un parell d'arribades clares -en una d'elles, assistència magistral de Juanpe des d'un grapat de metres- i Stuani, si no enviava la pilota al pal, la llançava pel damunt del travesser. Ocasions que no sol fallar. Que abans anaven a barraca. Però de cop es va encendre la llum. Per fe, per esperança, per orgull o perquè Lizoain va posar-hi emoció amb un cop de mà. En una acció a pilota aturada, Gumbau va posar la bola a prop de l'àrea petita i allà va aparèixer el porter per prendre la pitjor decisió possible. Refús defectuós per enviar la pilota a Trigueros, fent-la endarrerir cap a porteria. Stuani, amb la canya a punt, va rematar-la quan ja entrava sense oposició.

Amb temps per davant, semblava que el Mirandés sabria adormir el partit. No es va jugar durant uns minuts. No hi va haver res. La calma abans de la tempesta. Faltava el ruix final, una bateria d'ocasions que acabarien tenint premi. Sylla va gastar el primer cartutx amb un xut un pèl alt. Bárcenas, el segon, provant de sorprendre Lizoain, que aquest cop sí que va posar una bona mà. Fins que Stuani va dir que n'hi havia prou, que s'havia acabat el bròquil. L'instint no l'ha perdut i ho va demostrar, caçant una pilota sense amo per enviar-la a la xarxa. Gol d'or,

punt necessari. Però moltíssims deures per fer encara. A veure si el retorn del 7 és el primer pas per mirar de nou cap amunt.

Font del document:
https://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2021/02/14/stuani-hi-ha-esperanca/1089064.html?utm_source=rss